

Câu Chuyện Nhỏ Chốn Thần Tiên

Contents

Câu Chuyện Nhỏ Chốn Thần Tiên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9

Câu Chuyện Nhỏ Chốn Thần Tiên

Giới thiệu

Hắn nhìn ta chăm chăm, hỏi: “Ta xấu sao?” Tuy ta vô cùng thông cảm với hắn, nhưng vẫn thành th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-nho-chon-than-tien>

1. Chương 1

Hôm nay ta lừa Y Lỵ chạy về phía núi Ác Giao, muốn ngắm cảnh sắc núi Ác Giao, nhưng mới vào núi đã bị cản lại.

“Ôi chào, nhìn xem ai đây này? Không phải là công chúa xấu xí danh tiếng lẫy lừng của thành Phượng Hoàng sao?”

Giọng nói mang bốn phần mềm mại đáng yêu sáu phần châm chọc đánh đá, vừa nghe đã biết là kẻ thù lâu năm của ta — công chúa Hồ tộc Liễu Mỹ Nhi.

Liễu My Nhi một tay phe phẩy chiếc quạt tinh xảo, lắc lắc cơ thể bước tới chỗ ta, “Tiểu sữu nhi, bộ dạng xấu thì đừng nên đi ra, dọa người khác sẽ không tốt.”

Tiểu sữu nhi: đứa bé xấu xí

Ta không trả lời, coi như không thấy nàng. Nàng không tha, giơ tay cản đường, khiêu khích nói: “Tiểu sữu nhi, không thấy ta đang nói chuyện với cô sao?”

Lúc này ta mới nhìn nàng, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ. Ta quen Liễu My Nhi đã hơn năm trăm năm, suốt thời gian ấy hai ta gặp nhau cũng không nhiều lắm, nhưng lần nào gặp cũng là khói lửa nổi lên bốn phía, suýt chút nữa thiêu luôn một tòa thành. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, chỉ vì năm trăm năm trước Hồ Vương mang Liễu My Nhi vào thành Phượng Hoàng, kẻ luôn được tôn sùng là tuyệt thế giai nhân Liễu My Nhi lại xấu hơn ta, tức giận đến đỏ mắt, đi khắp nơi rêu rao ta là xấu cô nương. Aizz, ta cũng chẳng thêm giải thích, nhân gian có một câu nói: chẳng lẽ đẹp cũng là một loại tội?

Liễu My Nhi hét lớn, “Tiểu sữu nhi, ta đang nói chuyện với cô đấy, hoàn hồn mau!”

Ta miễn cưỡng liếc nàng một cái, mặc kệ nàng, đi tiếp. Nàng thấy thế, cười ra tiếng, “Tiểu sữu nhi, chẳng lẽ gặp ta cô sẽ tự ti? Cho nên không nói lời nào đã đi?”

Ta vẫn im lặng, nàng lại cười khẩy, nói: “May mà cô biết bản thân xấu xí cỡ nào, nếu không thì chẳng biết còn bao nhiêu người phải thẹn lương tâm mà nói cô đẹp hơn ta.”

Tâm tư của cô nương này thật sự quá nặng, năm trăm năm trước không thể sánh bằng.

Nàng lại nói: “Tiểu sữu nhi, phụ hoàng mẫu hậu của cô xinh đẹp như vậy, cô lại xấu như vậy, theo ta đoán, chẳng lẽ cô được nhặt?”

Ta dừng bước, thoáng suy tư. Nàng thấy thế thì tiếp tục kiêu ngạo nói: “Xem ra ta nói đúng rồi. Thì ra là cô được.....”

Liễu My Nhi đành nuốt những lời còn lại, chỉ vì ta đã tao nhã túm cái gáy của nàng, cười tủm tỉm nói: “Cô mới nói cái gì?”

Nàng có hơi sợ hãi, không đoán được ta sẽ ra tay với nàng, đến giây tiếp theo lại khinh thường nói: “Tiểu sữu nhi, cô đừng quên ta là công chúa của Hồ tộc, nếu cô dám đụng đến một sợi lông tơ của ta.....”

“Bốp bốp.” Ta nhanh nhẹn tặng nàng hai bàn tay, lại hỏi: “Cô mới nói cái gì?”

Nàng che mặt, không dám tin nhìn ta chằm chằm, “Cái đồ xấu xí như cô cũng dám đánh.....”

Ta búng ngón tay, một ngọn lửa xuất hiện, “Cô mới nói cái gì?”

Nàng còn muốn mắng chửi người, nhưng thấy ngọn lửa đã đốt một ít tóc liền vội vàng sửa miệng, “Ta mới nói cô đẹp hơn ta! Cô đẹp hơn ta!”

Ta dí sát ngọn lửa mặt vào của nàng, ôn tồn hỏi: “Cô nói thật sao?”

Nàng lập tức gật đầu bậm như tỏi, “Nói thật! Nói thật mà!”

Ta đổi thành một con dao nhỏ rồi khoa tay múa chân trước mặt nàng, “Năm đó.....”

Nàng vội vàng nói: “Năm đó là ta nhỏ nhen ghen tị cô! Hy vọng tiểu sữu..... không, mong công chúa không so đo!”

Ta vừa lòng buông tay, nàng lập tức chạy nhanh như bay, đến khi cách ta tầm ba trượng thì hô to: “Tiểu sữu nhi cô chờ đó! Sau này ta sẽ cho cô biết tay!”

Ta mặc kệ nàng, không lo luyện tập pháp thuật mà chỉ lo luyện tập mỹ thuật, nhìn đi, gặp tình huống như bây giờ thì chỉ có thể chịu thiệt.

Hôm qua khi đến đầm Ác Giao ta vẫn chưa nhìn thấy giao long, chỉ thấy một bông hoa màu tím rất đẹp, đang lúc đối bụng ta đã nuốt xuống, ai ngờ sau khi trở về liền hôn mê vài canh giờ, may mắn sau khi ngũ y kiểm tra đã nói không sao. Lần này vẫn không thấy giao long, nhưng lại thấy một tiên nhân mặc áo trắng nằm sắp trên mặt đất, cứ như đang ngủ ngời.

Ta không dám tùy tiện bước tới, trốn ở một chỗ khá kín gần đó quan sát tầm nửa canh giờ, thấy hấn không động đậy, lúc này mới từ từ đi qua, dùng mũi chân thử đá hấn.

Không có phản ứng.

Lại đá.

Vẫn không có phản ứng.

Ta ngồi xổm xuống, xoay mặt hấn lên, vung tay tặng hấn hai cái tát.

Vẫn không có phản ứng.

Xem ra đúng là hôn mê.

Đột nhiên ta nhớ có lần đọc một quyển sách trên nhân gian, hình như tên là “Sổ tay cấp cứu”, bên trong giải thích cách cứu người đang hôn mê.

Việc này không nên chậm trễ, cứu người quan trọng hơn. Ta cố gắng nhớ lại nội dung trong sách, bắt chước chống hai bàn tay, đặt lên ngực người nọ.

Một tiếng “răng rắc” vang lên, cuối cùng tiên nhân cũng có phản ứng, hấn chậm rãi mở mắt, một đôi mắt đen nhánh, sâu không thấy đáy.

“Cô nương.....” Hấn mở miệng, giọng nói yếu ớt.

Ta vội vàng ngắt lời, “Người bị thương, khi này ta mới dùng y thuật của nhân gian trị cho người.” Xem ra rất hiệu quả.

Hấn đã có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “.....Xương sườn của tại hạ bị gãy.”

Ta giật mình, không nói gì, thì ra khi này là tiếng xương sườn của hấn gãy.

“Mặt của tại hạ hơi nóng.....”

“.....” Ta không nghe thấy gì hết.....

Hấn ho khan vài tiếng, “Cô nương có thể đưa tại hạ đến một sơn động an toàn gần đây nghỉ ngơi một chút không?”

Ta vội vàng gật đầu, hóa thành nguyên hình, ý bảo hấn leo lên lưng ta. Hấn kinh ngạc nói: “Thì ra cô là hoàng tộc Phượng Hoàng.”

Ta hơi ngượng ngùng gật đầu, đợi đến khi hấn nắm lấy lông vũ trên cánh thì vung cánh ném lên lưng.

À..... Hình như ta hơi nặng tay, hấn lại hôn mê rồi.

Nhưng như vậy cũng tốt, bởi vì sơn động ta quen thuộc nhất gần đây, ít nhất phải bay nửa canh giờ mới tới.

2. Chương 2

Lần này ta thành thành thật thật thi pháp đưa xương sườn trước ngực hấn về chỗ cũ, nhưng hấn bị nội thương rất nặng, ngay cả ta cũng không có cách nào, chỉ có thể nhóm một đống lửa bên cạnh hấn, đảm bảo rằng ban đêm hấn sẽ không vì quá yếu mà chết rét.....

Về phần ta, đương nhiên ta phải về thành Phượng Hoàng. Y Ly đã nói, nếu ta dám đi chơi buổi tối không về sẽ đánh chết ta.....

Sáng sớm ngày thứ hai, ta liền chạy đến sơn động, nhưng lúc ta đến chỉ còn một đống tro tàn bên trong, tiên nhân không thấy tung tích. Ta liền nhẹ nhàng thở ra, trong động không dấu hiệu dấu pháp, xem ra vết thương của tiên nhân đã khôi phục hoặc được người quen đón đi rồi. Nghĩ vậy ta liền vui vẻ đi ra ngoài, nhưng vừa bước thì đột nhiên dừng lại.

Tiên nhân đang dùng nhánh cây làm gậy ngoài động, lão đảo đi đến. Sau khi nhìn thấy ta thì hơi nhú mào, chậm rãi nói: “Sao đến sớm vậy? Nhiệt độ ban ngày không thấp, cô nương nên chờ trời tối rồi hãy đến giúp tại hạ nhóm lửa.”

Ta thu bước, cười mỉa nói: “Đâu nào, đâu nào....” Xem ra tiên nhân cũng không phải người rộng lượng, lời này rõ ràng đã ghi hận tối qua ta để hấn một người trong động. Nhưng ta đuối lý, cũng không thể nói gì, chỉ có thể tiến lên ân cần đỡ hấn, “Tiên nhân cảm thấy sao rồi? Thương thế tốt hơn chút nào chưa?”

Hấn không chút khách khí ném nhánh cây xuống đất, đè nửa người lên người ta, “Nội thương có thể từ từ điều dưỡng, nhưng vết thương trên ngực.....”

Ta vội vàng nói: “Ta mang thuốc đến, uống nửa tháng là tốt thôi, nửa tháng là tốt thôi...”

Lúc này hấn mới vừa lòng “Ừ” một tiếng, được ta giúp đỡ ngồi dựa vào tường. Ta cũng ngoan ngoãn ngồi đối diện hấn, lấy gói thuốc bắt đầu nấu.

“À này, tiên nhân, người đến đàm Ác Giao làm gì vậy?” Ta cảm thấy hơi yên tĩnh, muốn không khí nào nhiệt thêm một chút.

“Trì Khanh.”

“Trì Khanh? Trì Khanh là cái gì?”

Tiên nhân tức giận liếc ta một cái, “Tên của ta.”

Ta chớp mắt, “Thì ra tiên nhân gọi là Trì Khanh, họ Trì, chẳng lẽ tiên nhân có quan hệ với Trì gia ở Côn Luân?”

Hấn hơi ngạc nhiên, “Cô biết núi Côn Luân?”

“Côn Luân tiên cảnh sao ta có thể không biết” Ta lập tức phản ứng, không hờn giận nói: “Người đang đùa ta?”

Khóe môi hấn nhếch lên, hai tròng mắt híp lại, “Ta đã báo nơi ở, cô nương vẫn chưa đấy.”

Mặc dù ta không muốn đáp lời, nhưng ai bảo ta sai trước chưa, chỉ phải đáp: “La Lạc!”

Hình như hấn khá ngạc nhiên, “Con duy nhất của Phượng Hoàng Vương – La Lạc?”

Ta nghiêng người liếc hấn, tức giận nói: “Người biết Phượng Hoàng Vương?”

Sắc mặt hấn trầm trọng, giống như bị đá kích, “Không nghĩ ra thật không nghĩ ra, dáng vẻ của công chúa Phượng Hoàng cứ như người ngoại tộc.”

Ta thấy biểu tình của hấn, nhất thời thương hại, “Người đừng tự ti, lớn lên như vậy không phải là lỗi của người.”

Hấn sững sốt, nhìn ta chằm chằm, “Cô nói cái gì?”

Ta lại tự trách, “Người đừng hiểu lầm, ta không nói người xấu, nhưng người không đẹp bằng ta thôi.”

Hấn nhú mào, cảm xúc trong mắt vô cùng phức tạp, “Cô lấy gương hộ ta.”

Ta lấy gương từ trong tay áo ra rồi đưa cho hấn, nhìn hấn tự đánh giá từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, rồi kẻ sát vào mặt ta, dường như hai cái mũi đã chạm nhau.

Hấn nhìn ta chằm chằm, hỏi: “Ta xấu sao?”

Tuy ta vô cùng thông cảm với hấn, nhưng vẫn thành thật gật đầu, “Xấu.”

3. Chương 3

Sau khi ta nói Trì Khanh xấu, hấn không thềm để ý ta một canh giờ. Mặc kệ ta nói bao nhiêu lời hay ý đẹp, hấn cũng chỉ đưa lưng về phía ta ngồi trong góc, bóng dáng vô cùng thê lương.....

Mẫu hậu nói rất đúng, sự thật luôn làm người tổn thương.

Ta đã dùng hết vốn từ, nhưng ngồi không cũng xấu hổ, đành phải đứng dậy nói: “Thuốc đã nấu xong rồi, người nhớ uống lúc nóng, ngày mai ta sẽ đến thăm người.”

Một câu từ chỗ Trì Khanh bay tới, “Cô lại muốn bỏ ta lại?”

Mặc dù câu này ngắn, nhưng có ý lên án, ta lập tức lắc đầu phủ nhận, “Không.”

“Trời còn chưa tối, người đi sớm vậy làm gì?”

” ” Không thể nói là ta sợ hấn ghi hận chứ?

“Lại đây.” Cuối cùng hấn cũng xoay người, mặt không chút thay đổi võ võ vị trí bên cạnh, “Ngồi xuống chỗ này.”

Ta bưng chén thuốc qua, hấn ghét bỏ liếc chén thuốc to dùng sền sệt một cái, nhắm mắt lại uống một hơi, sau đó ném cái chén sang một bên. Ta thấy vậy muốn đi nhặt lại, lại bị hấn nắm cổ tay, đưa mặt đến gần mặt ta, ánh mắt sáng rực.

Ta nhìn hấn chăm chú.....

Sau đó,

“Này....” Ta cẩn thận mở miệng, “Bên mép người còn dính thuốc.” Hơi bắn đầy.....

Khóe miệng hấn hơi run rẩy, kéo ống tay áo của ta lau miệng.....

Ta rất muốn chỉ trích, nhưng ngại biểu tình vô cùng nghiêm túc của hấn, đành phải thôi.....

“La Lạc.” Đột nhiên Trì Khanh nhẹ nhàng gọi ta.

Ta đáp: “Ừ.”

“Cô nhìn khuôn mặt của ta này....” Hấn nắm tay ta đặt lên hai má của hấn, hai tròng mắt híp lại, có chút dụ hoặc mở miệng, “Thật sự xấu sao?”

Ta trả lời vô cùng chắc chắn, “Xấu.”

Nụ cười của hấn cứng đờ, một lát sau lại tiếp tục nhẹ nhàng hỏi: “Xấu chỗ nào?”

Ta rút tay lại, thành thành thật thật trả lời, “Lông mi quá dày, con mắt quá đen, cái mũi quá cao, môi quá hồng, da quá trắng....” Thân là nam tử mà lớn lên thành cái dạng này, phụ mẫu hấn chắc thương tâm vô cùng.....

Hấn nghe vậy thì dở khóc dở cười, “Theo như cô nói, nam tử như thế nào mới coi là đẹp?”

Nói đến chuyện này ta liền hưng trí bừng bừng, “Đương nhiên là như Đông Linh Tinh Quân, bộ dạng của ngài đúng là hiếm có!”

“Người chắc chắn người người nói đến là người chương quản việc thưởng phạt trên tiên giới – Đông Linh Tinh Quân?”

“Đúng vậy.”

“Cô thật là....” Hấn vốn vừa cười vừa lắc đầu, cuối cùng thành ôm bụng cười cười to, “Thật hiếm có.”

Ta không thèm so đo với hấn, im lặng thu dọn chén thuốc.

“La Lạc,” Hấn lười biếng dựa vào tường, “Xem ra vết thương của ta không thể khỏi trong vòng một tháng, trong thời gian này cô nên chăm sóc cho ta.”

Tuy ta rất muốn hỏi hấn vì sao không báo cho người thân, nhưng mỗi nhà đều có chuyện của mình, hấn không nói đương nhiên có lý do cả. Xương sườn trước ngực hấn bị ta làm gãy, lại bị ta chê xấu, nếu như lại bị ta đụng đến chuyện thương tâm, chẳng phải ta sẽ thành nghiệp chương nặng nề?

Dù sao cũng chỉ là một tháng, đợi sau khi vết thương của hấn lành hấn sẽ trở về thôi.

Vì thế ta trình trọng đồng ý, “Được!”

4. Chương 4

Mỗi ngày ta đều đi lại giữa thành Phượng Hoàng và sơn động, nháy mắt đã qua nửa tháng. Nửa tháng này ta và Trì Khanh đã hiểu nhau hơn, ngoại trừ hấn thích ăn hoa quả giống ta, thích xem sách của nhân gian, có thành kiến với việc bữa đó ta bỏ hấn lại một mình, cũng ngoại trừ ta hơi khinh thường việc nửa tháng hấn chỉ mặc một bộ quần áo, hai ta ở chung xem như không tệ.

Hôm nay ta hái được vài loại hoa quả mới, vào trong động không thấy bóng dáng hấn, ta để hoa quả lại rồi ra ngoài tìm hấn, cũng không nghĩ rằng sẽ thấy cảnh Trì Khanh đang tắm trong hồ.

Ta thề với Phật tổ và Bồ Tát, ta tuyệt đối không có ý muốn nhìn Trì Khanh trần truồng.... Không, là hổ lừng, nhưng nếu không cẩn thận để ta nhìn thấy, nhìn một chút cũng không sao.....

Nghĩ vậy ta liền rón ra rón rén núp sau một tảng đá lớn, chỉ thò nửa đầu ra xem xét.

Trong hồ, Trì Khanh đưa lưng về phía ta, tóc đen dài không buộc, da thịt trắng nõn nhưng không gầy yếu, bọt nước uốn lượn rồi xuống theo đường cong của cơ bắp, cuối cùng rơi xuống nước tan biến.

Ta vô thức nuốt nước miếng, Trì Khanh như vậy..... cứ như muốn mời ta ăn thoải mái.....

Trong lúc ta còn đang thèm nhỏ dãi, một đạo ngân quang từ chỗ hấn bắn đến chỗ ta, ta sợ tới mức rụt đầu trốn, không dám tiếp tục nghênh ngang ngắm nhìn.

Giọng nói lười biếng của Trì Khanh vang lên, “Tiểu tặc nơi nào, cứ lén lén lút lút, ngươi có mưu đồ gì?”

Nghe khẩu khí của hấn liền biết hấn đã sớm phát hiện là ta, lại cố tình nói cái gì mà tiểu tặc lén lút, đúng là sỉ nhục ta. Một kẻ bị nội thương còn gây xương sườn, có gì đáng giá để ta trộm?

Ta vừa định nói chuyện thì nhìn thấy quần áo hấn đặt trên tảng đá, trong đầu nảy ra một ý.

“Khi này ngươi nói ai là tiểu tặc?” Ta nhắm mắt lại, mạnh mẽ đứng lên, ôm toàn bộ quần áo vào lòng, thầm quyết tâm nếu hấn không chịu thua thì sẽ không trả quần áo cho hấn, cho hấn tắm sướng luôn.....

Ta chờ hấn tiếp lời, nhưng một lúc lâu sau hấn vẫn im lặng, ta nhìn không được trợn mắt lên nhìn lén, lại phát hiện có người đứng ngay trước mặt ta, hơi thở ấm áp phả vào mặt.

“La Lạc...” Giọng nói hấn trầm thấp, bên trong có lẫn chút ý cười, “Cô dám trợn mắt?”

Vì sao không dám?

Ta trợn mắt, mặt hấn rất gần mặt ta, gần đến mức khi hấn chớp mắt, lông mi sẽ nhẹ nhàng quét lên mặt ta.....

Hấn cười, đồng tử đen nhánh lấp lánh như vì sao trong đêm, “La Lạc, tại sao cô không hít thở?”

Vì tỏ vẻ không đồng ý với những lời này, ta dùng sức hít vài hơi thật sâu....

Ý cười của hấn càng sâu, lại hỏi: “La Lạc, tại sao cô chảy máu mũi?”

5. Chương 5

Lần cuối ta bị chảy máu mũi là do ăn vụng Hỏa Liên ngàn năm của Bạch gia rồi uống Băng Diệp Tuyền, mẫu hậu nói là do cực lạnh và chạm với cực nóng trong người, chảy máu mũi cũng bình thường. Nhưng hôm nay ta không ăn đồ ăn tương khắc, thế nhưng lại chảy máu mũi.

Ta vô cùng buồn bực, không hiểu ra sao.....

Còn Trì Khanh, hấn ở bên cạnh cười một lúc lâu, lâu lắm, tầm một canh giờ, chẳng biết hấn cười cái gì. Hấn lấy ống tay áo lau lau khóe mắt, đứng thẳng trước mặt ta, nghiêm túc đến kỳ lạ nói: “Cô nhìn ta xem.”

Hắn cao hơn ta nhiều, ta chỉ có thể ngửa mặt nhìn hắn, “Làm sao?”

Hắn cúi đầu, ánh mắt nhu hòa, “La Lạc, cô nhìn ta như vậy, có cảm giác gì không?”

Ta nghiêm túc nhìn hắn một lúc, “Sẽ có cảm giác sao?”

Hắn mỉm môi, cười nhẹ nhàng, “Đương nhiên.”

“Ừm!!” Ta tiếp tục nhìn cẩn thận, “Này...”

“Như thế nào?”

“Trì Khanh, hay để giúp người đổi khuôn mặt đi? Tuy ta không giỏi chuyện này, nhưng cũng đọc không ít sách về chỉnh sửa dung mạo trên nhân gian, người hãy yên tâm.”

“....” Hắn không nói gì một lát, gơ tay gõ trán ta “Đúng là một người không có thẩm mỹ!”

Ta trừng hắn, người này nói chuyện rất không nói đạo lý.....

Hắn không để ý ánh mắt oán hận của ta, nói: “La Lạc, có thể đưa ta đến đầm Ác Giao một chuyến không?”

Ta hỏi: “Vết thương của người không sao chứ?”

“Ừ.”

Ta nói: “Vậy thì đi.”

Đầm Ác Giao vẫn như nửa tháng trước, cảnh sắc vẫn u nhã, vẫn không thấy giao long đâu. Trì Khanh đứng đó, nhũn chặt mày, hai tay đặt sau lưng, không biết đang suy nghĩ cái gì. Ta thấy vậy cũng không quấy rầy, ra chỗ khác bắt bướm, mãi đến khi có người phá hỏng sự im lặng này:

“A, Đại vương, ngài mau đến đây nhìn xem, đây chẳng phải là Thanh Minh Tinh quân sao?”

“Đúng là Thanh Minh Tinh quân.”

Nói chuyện là một con gấu chó to và một con rắn tinh.

Rắn tinh nói: “Lần trước hắn hại thiếp suýt chết, Đại vương, ngài phải trả thù cho thiếp!”

Gấu chó nói: “Nếu ái phi mở miệng, Thanh Minh Tinh quân, hôm nay người không đi được rồi.”

Trì Khanh chỉ cười khẽ, không chút bối rối, “Nếu các người đã muốn chết, tại hạ sẽ phụng bồi tới cùng.” Dứt lời liếc ta một cái, rõ ràng là bảo ta nhanh chóng rời đi.

6. Chương 6

Đương nhiên ta hiểu Trì Khanh nói ta đi vì muốn bảo vệ ta, nhưng bất luận ra sao, ta sẽ không bỏ hắn rời đi.

Hắn và gấu chó đã bắt đầu đánh nhau, có vẻ như ngang nhau, nhưng Trì Khanh vốn bị thương, càng đánh sẽ càng lộ sơ hở. Vừa nghĩ vậy đã nghe rắn tinh hô: “Đại vương, trên người Thanh Minh Tinh quân có vết thương, đánh vào ngực hắn!”

Gấu chó bắt đầu tấn công vào ngực Trì Khanh, dù sao Trì Khanh cũng đang bị thương, tiếp chiêu có hơi gượng sức. Rắn tinh lại tiếp tục kêu: “Đại vương, thiếp đến giúp ngài một tay! Hôm nay sẽ khiến Thanh Minh Tinh quân chết nơi này!” Dứt lời liền phi thân vào cuộc chiến.

Dải dây trong tay áo ta bay ra quấn vào ả, mạnh mẽ ném ả ra chỗ khác. Rắn tinh ngạc nhiên một lúc, sau đó khinh thường nói: “Thế mà quên còn một con nhóc ở đây, cũng được, để ta đùa giỡn người một lát!”

Trong lòng thầm nghĩ, ta chẳng thèm để ý ả. Nhưng hiếm khi ta động thủ, liền xuất hiện cảm giác muốn chơi đùa, xem quá trình tức giận của ả ta cũng không tệ. Nhưng không lâu sau có tiếng Trì Khanh kêu cứu truyền đến, “La Lạc, ta.....”

Ta nhìn qua bên kia, chỉ thấy gấu chó và Trì Khanh cùng ngã xuống đất, giống như đồng quy vu tận, lập tức quỳnh lên, dùng mười phần sức lực đánh một chưởng lên ngực rắn tinh, đến khi ả rên rĩ té xuống đất. Ta không quan tâm ả nữa, nhưng chân lại không bước được, thì ra không biết ả ta đã biến về nguyên hình lúc nào, cuốn lấy chân ta thật chặt. Lòng ta nóng như lửa đốt, một cước đá ả vào trong đám.

Dường như đã trở về cái ngày ta gặp Trì Khanh, nhưng tâm tình ta hoàn toàn khác lúc đó....

Ngày ấy ta rảnh rỗi không có việc gì làm, lấy hắc làm vật thí nghiệm, nhưng hôm nay nhìn thấy khuôn mặt không chút sức sống của hắc, trái tim ta lại có chút run rẩy, khóe mắt bắt đầu nóng lên.....

Hay là do lúc bình thường ta không uống đủ thuốc bổ, cho nên tâm vẫn không đủ khỏe?

Ta định vỗ vỗ lên mặt hắc, nhưng vươn tay mới phát hiện tay ta cứ run mãi.....

“Trì Khanh...” Ta nhẹ nhàng mở miệng, “Ngươi có nghe ta nói không?”

Hắc không nói lời nào, mắt nhắm như đang ngủ say.....

“Trì Khanh...” Ta vẫn gọi hắc, “Nếu ngươi không tỉnh ta sẽ sửa khuôn mặt cho ngươi, ngươi lớn lên xấu như vậy, sẽ ảnh hưởng tới dung nhan của tiên giới.”

Nhưng hắc vẫn không để ý tới ta.

Nhưng ta lại cảm nhận được trên mặt ta đang ứa.

Lần cuối ta rơi lệ là khi được nghe biểu tỳ và biểu ca nói bậy, đến nay đã mười năm rồi.

Cả Bồ Tát cũng biết ta khó rơi lệ, chắc vậy nên Trì Khanh giật giật mí mắt, mở mắt thật chậm, “La Lạc, cô khóc sao?”

Ta chỉ nhìn hắc, không nói lời nào...

“La Lạc..... nàng khóc vì ta sao?” Sắc mặt hắc vẫn tái nhợt, đáy mắt đã xuất hiện sự vui mừng.

Ta nhẹ giọng nói một câu, “Trì Khanh, nếu ngươi nhắm mắt thêm một lần nữa, ta sẽ không bao giờ quan tâm ngươi!”

Trì Khanh yếu ớt nghĩ tới một chuyện, “La Lạc, nàng có thể đồng ý một chuyện với ta không?”

“Chuyện gì?” Chẳng lẽ bây giờ sẽ bàn chuyện hậu sự?

“Nếu như ta qua một cửa này, nàng có thể thử..... thích ta?”

“Hả?”

“Khụ khụ, bộ dạng ta bây giờ, nàng hãy coi như an ủi ta, đồng ý được không?”

Ta nặng nề gật đầu, “Được.”

Hắc tỏ vẻ lo lắng, “Thật sao?”

“Nữ tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

“Có lời này của nàng ta liền an tâm.” Trong mắt Trì Khanh xẹt qua một tia狡 hoạt, đột nhiên ngẩng đầu nhanh chóng đặt môi lên hai má ta, “La Lạc, khi này nàng đã đồng ý, từ nay trở đi nàng sẽ thử thích ta.” Dứt lời nhanh nhẹn đứng dậy, đầu còn biểu hiện sắp tàn đời như khi này.

Ta có ngốc cũng biết mình đã bị lừa, vừa định tức giận nhưng chỉ cảm thấy một mảnh đen ngòm, hôn mê bất tỉnh.

7. Chương 7

Ta vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt đang ngủ của Trì Khanh, ánh trăng ngoài động yếu ớt, chiếu lên mặt hắc thì trở nên hết sức nhu hòa. Ta không nhịn được đưa tay, xoa xoa da thịt trắng mịn của người nọ, nhưng đầu ngón tay hơi hơi run lên, trong lòng nháy lộp bộp.

Ta lập tức thu tay lại, nhưng bất ngờ bị nắm chặt, không biết hấn tỉnh lại từ khi nào.

“La Lạc, ta hỏi nàng,” hấn nghiêm túc đến kỳ lạ, hỏi: “Một ngày trước khi cứu ta nàng đã đi qua đầm Ác Giao đúng không?”

Ta gật đầu, “Đúng.”

Hấn im lặng một lúc, cuối cùng bất đắc dĩ cười nói: “Thôi, tất cả đều là thiên ý.”

Ta cũng không hỏi lại, chỉ nói: “Khi này ngươi lừa ta?”

Hấn đáng thương hề hề nói: “La Lạc, khi này tuy là khổ nhục kế, nhưng chắc nàng cũng hiểu, ta chỉ muốn nàng sống ruột vì ta.”

Tuy trong lòng ta có chút khó chịu, nhưng nhớ tới lúc hấn hôn mê, liền nghĩ sẽ không tiếp tục so đo. Dù thật hay giả, không bị thương mới quan trọng nhất, “Khi này ta bị sao vậy?”

Hấn buồn cười nhìn ta, nhưng cũng có chút đắc ý, “Ban ngày nàng rất lo cho ta, nên không phát hiện ra mình bị con rắn tinh kia cắn một phát.”

Ta nghe vậy thì kinh hãi, “Cái gì? Ta bị cắn? Rắn tinh kia có độc không?”

“Bây giờ đã không sao rồi.” Hấn trấn an nói.

Lúc này ta mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng lập tức nhảy dựng lên, “Bây giờ là giờ nào?”

“Giờ tỵ.”

Giờ tỵ: từ 11 giờ đêm tới 1 giờ sáng.

Ta thầm than không tốt, “Ta đi trước, ngày mai lại đến gặp ngươi.”

Trì Khanh hô to: “La Lạc! Chuyện buổi chiều nàng đã đồng ý với ta trăm ngàn lần không thể quên! Ta nhớ rất kỹ đấy! Nếu nàng dám đổi ý, ta sẽ đánh nàng cả đời!”

Ta không quay đầu, nhưng hơi hơi gật đầu, xem như đồng ý.

8. Chương 8

Vết thương trên người Trì Khanh gần như khỏi hẳn, theo ước định lúc trước, khi vết thương tốt lên hấn sẽ rời đi, nhưng chúng ta chưa từng nói đến chuyện đó. Hôm nay ta chưa vào động đã nghe hấn nói chuyện với ai đó bên trong, vì lễ phép nên ta không đi vào, chỉ đứng ngoài cửa động.

Trì Khanh nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

Người nọ là một nam tử, “Ngươi đi một tháng chưa về, thúc thúc và thẩm thẩm đều lo lắng, bảo ta đi tìm ngươi.”

“Ngươi về trước báo lại, vài ngày sau ta sẽ trở về.”

Nam tử lại nói: “Thật ra hôm qua ta đã đến, quan sát một ngày, bây giờ ta rất tò mò, cô nương xấu xí ở cùng ngươi là ai?”

Trì Khanh không nói gì.

Nam tử đùa giỡn nói: “Từ lúc ta quen ngươi, bên cạnh ngươi chỉ có nữ tử xinh đẹp, ai nghĩ ngươi sẽ thay đổi thành cái loại này? Trì Khanh, cô nương này kém Tử Thu không chỉ một điểm nửa điểm đâu.”

Trì Khanh vẫn chưa mở miệng.

Nam tử tiếp tục nói: “Vài này nữa là sinh nhật Tử Thu, ngươi tìm được “La sinh” không? Nếu tìm không thấy thì đổi quà đi, dù sao nàng cũng không thiếu mấy thứ này. Đúng rồi, ta nghe thúc thúc nói chờ sinh nhật Tử Thu xong thì chuẩn bị hôn sự cho các ngươi, tiểu tử nhà ngươi thật là lắm phúc!”

Nghe đến đây, cuối cùng ta cũng chịu không nổi, chỉ nắm chặt hai tay, xoay người rời đi

Sau khi về thành Phượng Hoàng ta liền nhốt mình trong phòng, ở trong đó ba ngày liền. Mấy ngày nay bắt luận ta mở mắt hay nhắm mắt, trong đầu chỉ hiện lên khuôn mặt Trì Khanh, thời gian một tháng ở chung với hắn, còn có lời nói của nam tử kia.

Thật ra là ta lừa Trì Khanh, hắn không xấu, thậm chí có thể nói hắn là nam tử đẹp nhất ta từng gặp, kẻ thực sự xấu là ta.

Ta là con gái duy nhất của Phượng Hoàng Vương, phụ hoàng mẫu hậu cực kỳ yêu thương ta, những kẻ bên cạnh càng cung phụng ta, ta cũng từng nghĩ ta đúng là rất may mắn như mọi người nói, không chỉ có thân phận tôn quý, còn có dung nhan chim sa cá lặn, có thể so sánh với Hằng Nga.

Bây giờ nghĩ lại đúng là buồn cười, nhưng khi bé ta lại tin là thật, mãi đến ngày ta tình cờ nghe được biểu tỳ nói chuyện với biểu ca, biểu tỳ cười nhạo nói sao mà ta ngốc thế, lời khen mà cũng tin, còn nghĩ mình xinh đẹp như hoa. Biểu ca đồng ý liên tục, nói nếu ta không phải công chúa, sợ là chẳng ai thèm liếc ta thêm một cái.

Ngày thường biểu ca biểu tỳ rất thân với ta, đối xử với ta rất tốt, ta chưa từng thấy bọn họ nói chuyện như vậy, nhưng cũng mơ hồ nhận ra đó là lời thật lòng.

Sau đó ta khóc chạy về tẩm cung, không muốn nói chuyện với ai, mãi đến khi phụ hoàng mẫu hậu đến. Hai người nghe chuyện, chỉ nói biểu tỳ và biểu ca ghen tị ta, mà ta thân là công chúa, phải quen bị ghen tị.....

Sau này ta cũng hiểu được, mặc dù ta không xấu xí như biểu tỳ nói, nhưng trong tộc Phượng Hoàng luôn xinh đẹp, ta coi như là xấu xí.

Nhưng ta vẫn không nói gì, tiếp tục sắm vai công chúa tự mình là đúng, không biết chân tướng, làm công chúa điện hạ luôn được khen tặng...

Thôi, chỉ cần phụ hoàng mẫu hậu không chê ta là được rồi.....

Mãi đến khi ta gặp Trì Khanh.....

“La sinh” hắn muốn tìm đúng là đóa hoa tím hôm ấy ta nuốt phải, hắn vốn muốn tìm để tặng Tử Thu tiên tử, không ngờ rằng bị ta nuốt trứng sau khi hắn đánh nhau với giao long, cuối cùng hắn bị thương rồi được ta cứu. Chắc hẳn “La sinh” là bảo bối, nếu không vì sao ta bị rắn tinh cắn mà không phát độc, thậm chí bình yên vô sự mà ngủ.

Mặc dù ta không hiểu tình yêu, nhưng cũng hiểu được ai cũng thích người xinh đẹp. Trì Khanh đẹp như vậy, Tử Thu lại là đệ nhị mỹ nhân của tiên giới, chỉ đứng sau Hằng Nga tỷ tỷ.

Hai người này mới là kim đồng ngọc nữ trời đất tạo nên.

Từ sau khi gặp gỡ Trì Khanh, trong một tháng chúng ta ngày ngày làm bạn, bị hắn chọc giận, bị hắn đùa giỡn, cũng từng vì lo lắng cho hắn mà rơi lệ, đến bây giờ không gặp ba ngày, mới hiểu được “Thích” đúng là chuyện khó chịu như vậy.

Ta thích Trì Khanh, nhưng hắn đã có hôn thê. Ta khổ sở không chỉ vì hắn đã có hôn ước, mà còn do ngày đó hắn vẫn im lặng, im lặng đến nỗi ta không chịu được, chỉ có thể xoay người rời đi.

Hơn nữa là ta sợ, sợ lời hắn nói ra, sẽ làm ta đau đớn giống như lời biểu tỳ.

Nói cũng kỳ quái, tuy ta vô cùng đau lòng, lại không rơi một giọt nước mắt, nhưng khi Y Ly hỏi ta bị ai bắt nạt, ta lập tức khóc âm ỉ.

Y Ly ở bên người ta một trăm mười hai năm, chưa bao giờ thấy ta khóc, lập tức luống cuống, nói muốn đánh chết kẻ dám bắt nạt ta. Ta chỉ ôm nàng khóc, đến khi khóc mệt mới kể mọi chuyện.....

Ngược lại, sau khi nàng nghe xong thì cười nói: “Công chúa, người chưa nghe Thanh Minh Tinh quân mở miệng đã phán hắn tử hình, không khỏi đoán quá mức.”

Ta hít hít mũi, “Hắn không nói gì cả.” Không nói lời nào chính là cam chịu.

“Vậy người thích hắn?”

Ta gật đầu

Y Ly lại nói: “Mặc kệ Thanh Minh Tinh quân có ý với người hay không, nhưng nếu công chúa thích hấn thì nên nói rõ ràng, nếu hấn thích người thì tốt, còn nếu hấn không thích người, người trở về khóc với thần, khóc chán thì quên hấn luôn đi, còn hơn là trốn tránh mà đau khổ.”

Ta chần chờ, trong lòng có chút dao động, nhưng vẫn sợ hãi. Y Ly thấy thế thì thở dài, “Chẳng lẽ công chúa muốn đợi đến khi hấn thành thân với Tử Thu tiên tử thì mới đi tìm?”

Ta nghe vậy lập tức lắc đầu, Y Ly nói rất đúng, thích hấn là chuyện của ta, cho dù bây giờ bị từ chối rồi thương tâm, cũng còn hơn là để tương lai hối hận.

Ta đến sơn động, không gặp Trì Khanh mà chỉ thấy một nam tử mặc áo xanh. Hai mắt của nam tử kia đều bầm tím, đang chửi rửa gì đó, nhìn thấy ta lập tức tức giận mở miệng, “Tìm Trì Khanh? Muộn rồi! Hấn đã về Côn Luân!” Giọng nói này đúng là giọng của người đã nói chuyện với Trì Khanh hôm trước.

Ta hỏi: “Về Côn Luân?”

“Đúng! Hơn nữa sẽ nhanh chóng tìm Tử Thu tiên tử cầu hôn!”

Ta lập tức hoảng sợ, không cân nhắc cẩn thận lời của hấn, vội vã chạy ra ngoài, giờ phút này thật hận không có cân đầu vân của Đấu Chiến Thắng Phật, nếu không chỉ cần nhảy một cái liền đến Côn Luân!

Đấu Chiến Thắng Phật: giang hồ gọi là Tôn Ngộ Không

Khi ta đến Côn Luân đã là ba canh giờ sau, ngày thường ta rất thích ngắm cảnh sắc của Côn Luân, nhưng giờ phút này sao có tâm tình thưởng thức, chụp một tiên đồng hỏi chỗ của Trì Khanh, tiên đồng bị ta ép mang tới phòng của Trì Khanh, sau khi ta một cước đá văng cửa phòng, gào: “Trì Khanh, chàng thích ta không?”

Trong phòng, Trì Khanh đang viết thư, nhìn thấy ta thì ngậy ra như phỗng.

Ta lại nói: “Ta thích chàng.”

Cả người hấn đều cứng lại rồi.

Ta tiếp tục nói: “Chàng muốn tìm “La sinh” làm quà sinh nhật cho Tử Thu tiên tử, nhưng ta đã vô ý ăn mất, rất xin lỗi, ta sẽ tìm quà khác tặng tử Thu tiên tử hộ người. Ta biết chàng đã có hôn ước với Tử Thu tiên tử, nhưng ta thích chàng, việc này ta sẽ không xin lỗi.”

Ta nói nhiều như vậy nhưng hấn vẫn không nói lời nào, tâm ta chợt lạnh, ta hít một hơi thật sâu chuẩn bị rời đi, lại bị hấn ôm chặt từ phía sau.

Hai tay hấn vòng ở thắt lưng ta, thấp giọng cười bên tai ta, “Đương nhiên ta thích nàng.”

Cả người ta cứng ngắc, không biết nên phản ứng thế nào.

“Ngày ấy Thanh Dương tìm được ta, nói cha ta bị thương, ta không kịp báo nàng, liền nói Thanh Dương ở trong động chờ nàng, nói rõ tình huống cho nàng. Về phần ta và Tử Thu, chúng ta lớn lên bên nhau, nhưng chỉ có tình cảm huynh muội, lần này trở về vừa vặn có thể nói rõ với cha mẹ, hủy hôn sự này, nhưng không nghĩ người lại đuổi theo đến đây!”

Ta hỏi: “Vết thương trên mặt Thanh Dương.....”

Hấn râm rì vài tiếng, “Nàng cũng biết ta xấu như vậy, vô cùng ảnh hưởng dung nhan của tiên giới, nhưng lại muốn lấy công chúa thành Phượng Hoàng, Thanh Dương biết được liền nói ta không xứng với nàng, ta bực mình liền cho hấn mấy quyền.”

Nhưng ngày ấy rõ ràng là Thanh Dương chê ta không xứng với hấn...

Hấn ôm chặt ta, nói: “La Lạc, khi này nàng nói nàng thích ta, từ nay trở đi ta chỉ là người của nàng, nàng không thể đổi ý.”

Trong đầu ta chỉ có một mảnh hỗn loạn, lại nghe hấn thấp giọng nói, vô cùng chân thành, “La Lạc, ta thích nàng, thích nàng hơn nàng thích ta nhiều, nhiều nhiều rất nhiều.”

Cuối cùng ta không thềm trả lời, chỉ xoay người lại, áp lên môi hắn.

Ngày ấy thật ra bọn họ đã nói cái gì, ta và hắn cuối cùng là ai làm ảnh hưởng tới dung nhan của tiên giới đều không còn quan trọng, ta chỉ biết ta thích hắn, hắn cũng thích ta, chúng ta sẽ luôn ở cạnh nhau.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-nho-chon-than-tien>